

Dve rožici.

(Konec.)

A Romanov in Daničev stric sta zaman poizvedovala. Deklici sta molčali trdovratno. Če ju je kdo vprašal, sta povесili oči in rdečica jima je zalila lice. Stariši so se tolažili s tem, da se gotovo kmalu izprijaznita, kakor je že navada pri takih malih trmoglavkah. Ej, stariši že vedó — in niso se zmotili ne pri Minki in tudi ne pri Franici . . .

Prešel je petek, prešla sobota — a Minka in Franica še vedno nista bili prijateljici. Kjerkoli sta se srečali, sta zardeli in povесili oči. Z naglimi koraki sta odhiteli mimo in nista se ozrli. Tudi k marjeticam nista prišli več; kajti Minka se je bala, da naleti tam na Franico, in Franica, da tam naleti na Minko. — Marjetici pa sta samovali na trati in čakali, kdaj prideta deklici. Čakali sta in čakali — a Minke, a Franice ni bilo od nikoder! . . . Žalostno sta povесili svoji glavici in nihče se jih ni usmilil — razen Kovačevega Tineta. Ta je naložil v svoj voziček kamenov, da jih pelje v „Ameriko“ — na Romanovo trato. Voziček je cvilil, a konjiček - Tine je veselo peketal čez trato in ni gledal ne na levo ne na desno. Pri tem se je dogodilo, da je šel težki voziček čez glavici marjetic — belica in rdečka sta se nagnili na travo in začeli počasi rumeneti, rumeneti . . .

Jasno popoldne je sanjalo v nedeljo nad zemljo. Vse je vabilo vun na cvetoče polje, da izginejo črne skrbi, vsi spomini na trud in težavo minulega tedna. Le veselje in blažen mir naj polnita srca vsakega človeka! —

Minka je stala na pragu in gledala vun v veselo naravo. V njeni duši je bilo vse žalostno, nepopisno žalostno . . . kje so oni dnevi, ko sta hodili s Franico v takem lepem času po polju, ah, kje so! Nič več se ne vrnejo, nič več! Saj je Franica nanjo huda, ker ji je rekla, da je neumna, in ona je huda na Franico, ker ji je rekla, da je umazana . . .

Minka je postajala vedno žalostnejša. Zahrepenela je po svoji marjetici-belici, ki je ni videla že tri dni . . .

kaj dela zdaj? Ali se še smeje solnčecu? Ali pa je že usahnila njena ljuba, ljuba belica . . . Stopila je v hišo in pogledala skozi okno na trato — nikogar ni bilo tam. Štekla je urno tja, da bi vsaj za hip videla belico — ali skoraj bi bila na glas zaupila . . . Njena ljuba, njena zlata belica je ležala v travi, glavica vsa orumenela in listki odpadli!

Sedla je na trato in grenke solze so ji prišle v oči. — Izkušala je poravnati belico kvišku — a zaman! Vsakokrat je padla nazaj v travo in vsakokrat je padel iz njene glavice vel listič . . .

Tisti čas je stala Franica zadaj za hišo in tudi hrepenela po svoji marjetici-rdečki. Rada, ah, tako rada bi bila stopila tja na trato in pobožala vsaj enkrat rdečko po nežni glavici! — Dolgo, dolgo je preudarjala, in nazadnje jo je zmagalo preveliko hrepenenje . . . Počasi je šla za Romanovo hišo in se ozirala na vse strani, da ne bi zagledala kje Minke. A te ni bilo nikjer. — Prišla je do vogla, odkoder se je videlo na trato, previdno je obstala in pokukala tja; a še v istem trenutku je stopila korak nazaj; kajti tam je videla Minko . . . Mislila je urno odhitefi nazaj — toda premislila se je. Polastila se je je radovednost, kaj dela Minka tam. Spet je pokukala izza vogla in zrla pozorno na trato — in videla je Minko jokati . . . Navdala jo je slutnja, da se je zgodila velika nesreča njeni rdečki . . . Nič več se ni sramovala Minke, ampak je hitela urno na trato k svoji rdečki — in tudi njej so stopile solze v oči. — Njena rdečka vsa rumena, vsa poteptana!

„Oh, kaj se je zgodilo, Minka?“ je vprašala, kakor da bi se ne bili nikdar sprli. „O, moja rdečka! O, moja rdečka!“

„O, moja belica!“ je vzdihovala Minka. „Franica, zakaj sva se sprli?“

„Zakaj, zakaj! — Če bi se ne bili, bi imeli še zdaj marjetici — ti belico, jaz rdečko.“

In deklici sta bili spet prijateljici — skupna nesreča ju je zedinila, in skupno sta točili solze po belici, po rdečki . . .

Tisti čas sta prišla mimo v veselem pogovoru Romanov in Daničev stric. Globoko sta se začudila,

ko sta zagledala Minko in Franico spet skupaj, a še globočje sta se začudila, ko sta videla, da imata deklici solzne oči.

„Kaj pa je, kaj?“ sta povpraševala. — „O, moja belica!“ je vzdihnila Minka . . . „O, moja rdečka!“ je vzdihnila Franica.

Romanov stric so se ozrli na trato in razumeli so takoj vse. Vedeli so tudi, da je peljal prejšnji dan Kovačev Tine kamene v „Ameriko“ čez trato, in takoj so uganili, da je vsemu kriv Tine. Zato so stopili h Kovačevi hiši, ki ni stala daleč od Romanove, in našli so Tineta na cesti.

„Slišiš, Tine Kovačev, stopi malo sem!“ so rekli. Tine se je ozrl v strica in se začudil. Sam si ni mogel razložiti, kaj hočejo stric od njega. — Nič hudega sluteč, priteče k njim; a Romanov stric ga primejo za dolga ušesa in mu navijejo uro.

„Jav, jav!“ vpije Tine, „stric, kaj sem pa storil?“

„Ti nepridiprav,“ dejo stric, „ali boš še kdaj vozil čez našo trato kamene v „Ameriko“? Kaj, ti nepridiprav?“

„Jav, jav, dobri striček! Nikoli več . . . nikoli več!“ hrope Tine.

„Ohá, kaj pa je?“ so vprašali Kovačev stric in stopili iz hiše, Romanov stric so mu povedali vse in še vedno navijali uro. In ujezili so se tudi Kovačev stric in so tudi navili Tinetu uro . . . Ah, in Tinetu je bilo tako milo, tako bridko pri srcu, da se je skrtil v skedenj in je tam jokal debele solze srčne bolesti . . .

C. Slavin.

